

Směnka č. 5

Neplatná směnka – chybí podpis. Předpokládáme přitom, že výstavce se nepodepisuje tiskacími písmenky. Opak ale nelze nikdy vyloučit, takže je věcí dalšího zjištění, zda směnka byla či nebyla podepsána.

Krom toho by byl jistě velký spor o to, v jaké měně je vlastně směnka vystavena. Nevíme, o jaké koruny má jít. Řešením by mohl být čl. I § 41 odst. 4 SŠZ. Poslední odstavec čl. I § 41 se ale nevztahuje na všechny případy, kdy je ve směnce užito obecného označení měny, které se používá pro měny více států. Citované ustanovení řeší pouze situace, kdy je ve směnce užito měny, která má sice stejné označení, avšak různou hodnotu ve státě vystavení a ve státě placení.

SŠZ v těchto případech dává přednost měně platebního místa (stanoví tak nevyvratitelnou domněnkou). Příkladem může být směnka vystavená na “koruny” v České republice a splatná na Slovensku. Podle uvedeného pravidla tedy směnka zní na koruny slovenské.

Záběr čtvrtého odstavce čl. I § 41 SŠZ je ale poměrně úzký – řeší jen kolizi měn místa vystavení a platebního místa a nepamatuje již na to, jak **obecně** postupovat u směnek s nedostatečně určenou měnou.

U směnky vystavené v České republice na “koruny” a splatné ve Francii – a naopak – nebo dokonce u směnky vystavené na “koruny” u tuzemských směnek bychom proto při striktním pohledu - který je ale v praxi poměrně rozšířený - mohli dospět k závěru, že jde o směnku neplatnou, neboť řešení těchto variant již zákon nezná.

Takový závěr by však byl příliš unáhlený, neboť naleznu-li zákon řešení u kolize měn, tím spíše najdeme konkrétní měnu v případech, kde takové nebezpečí vůbec nehrozí. Ve všech uvedených příkladech jde tedy o platné směnky znějící na koruny české.

Pouze v situaci, kdy ani stát místa vystavení ani stát místa platebního nemohou poskytnout oporu pro určení měny (směnka s údajem měny “korun” vystavená ve Francii a splatná ve Švýcarsku), lze mít za to, že nejde o platnou směnku.

Německá judikatura však dokonce i v těchto případech zakročuje ve prospěch platnosti směnky, když při určení konkrétní měny umožňuje přihlídnout - v rozporu se zásadou “*quod non est in cambio, non est in mundo*” - i k okolnostem ležícím mimo směnku (např. ke smlouvám mezi účastníky). Pokud ani to nevede k určitému výsledku, je směnka neplatná pro neurčitost měny (podle Stranz, M.: Wechselgesetz, Kommentar, Walter de Gruyter 1952, s. 235, srov. také Baumbach, A., Hefermehl, W.: Wechselgesetz und Scheckgesetz, C. H. Beck 1997, s. 323).

Splatnost je u této směnky v pořádku - jde o datosměnku (srov. čl. I § 33 SŠZ).